

2. Актуальні проблеми реформування трудового законодавства України // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://viem.edu.ua/актуальні-проблеми-реформування-тру/>.
3. Коляда Т. А. Поняття диференціації правового регулювання праці // Право і Безпека – Наук. Журнал. – 2003. – С. 93-97.
Науковий керівник: к.ю.н., доцент Пожарова О. В.

Шельгоріна Сюзана Ігорівна

студентка 3-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНИХ ОСІБ

Окупація території Автономної Республіки Крим та збройний конфлікт на Сході України призвели до появи на території держави нового суб'єкта – внутрішньо переміщених осіб. Зазначені особи, перебуваючи в особливих умовах, потребують додаткового соціального захисту з боку держави, забезпечити який неможливо без створення ефективної нормативно-правової бази, позбавленої прогалин та протиріч.

В Україні проблема вимушеного переміщення з окупованої території до іншої місцевості залишається досить гострою. Це пов'язано, в першу чергу, з відсутністю єдиної національної програми щодо переселенців та єдиного органу, який би займався даною проблемою. Необхідно відмітити, що чинне законодавство у сфері забезпечення прав та свобод внутрішньо переміщених осіб містить велику кількість суперечливих нормативно-правових актів.

Щодо проблеми житлового забезпечення внутрішньо переміщених осіб держава зобов'язана надавати зазначеним особам у тимчасове користування житло протягом шести місяців з моменту взяття на облік особи як внутрішньо переміщеної. До того ж, місцеві органи влади мають формувати спеціальний фонд житла, де могли б жити переселенці, але більшість із них знаходиться у непридатному стані і їх відновлення потребує значного фінансування.

Органи державної влади повинні розробити документ щодо створення і функціонування ефективного контролю за використанням коштів, спрямованих на допомогу внутрішньо переміщених осіб з різних джерел, унеможливити їх розкрадання, корупцію. Саме це забезпечить реалізацію прав і свобод таких осіб в Україні [1, с. 14].

Окрім проблем, які потребують швидкого вирішення, у ст. 7 Закону України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» зазначено, що держава вживає всі можливі заходи, спрямовані на розв'язання проблем, пов'язаних із соціальним захистом, зокрема відновлення усіх соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам [2].

Якщо брати до уваги матеріальне забезпечення ВПО, то необхідно звернути увагу на постанову Кабінету Міністрів України «Про здійснення соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам» від 5 листопада 2014 року № 637, в якій зазначено, що усі види соціальних допомог та компенсацій, матеріального забезпечення, надання соціальних послуг, пільг та субсидій здійснюються за місцем перебування таких осіб на обліку, що підтверджується довідкою. Для цього районними, районними у м. Києві і Севастополі державними адміністраціями, виконавчими органами міських, районних у містах (у разі утворення) рад утворюється спеціальна комісія з питань призначення (відновлення) соціальних виплат ВПО [4].

Відповідно положень Закону України «Про внесення змін до деяких законів України щодо посилення соціального захисту внутрішньо переміщених осіб» від 5 березня 2015 року №245-7 до внутрішньо переміщених осіб застосовуються положення чинного законодавства у сфері надання соціальних послуг, як і до осіб, які не мають даного статусу [3]. Але все ж таки, зважаючи на специфічні умови, які зумовили набуття такого статусу, законодавець визначає специфічні соціальні послуги саме для даної категорії осіб. Насамперед, це надання інформації та безоплатної первинної правової допомоги з питання взяття на облік ВПО; надання у разі необхідності ВПО медико-психологічної допомоги; безоплатне харчування відповідно до законодавства внутрішньо переміщених осіб на період отримання такими особами статусу безробітних або їх працевлаштування, але не більше одного місяця; допомогу за клопотанням ВПО у переміщенні рухомого майна під час залишення особою місця проживання на території, де виникли обставини, що

спричинили переміщення; одержання гуманітарної та благодійної допомоги.

Таким чином, дослідження становища внутрішньо переміщених осіб в Україні свідчить, що за останні роки зроблено суттєві кроки щодо розробки та реалізації заходів соціального захисту цієї категорії громадян, але все ж таки залишається низка невирішених проблем. Соціальний захист ВПО здійснюється у всіх видах соціального забезпечення, оскільки вони мають право на них як і особи, що таким статусом не наділені. У той же час ВПО мають право на особливі заходи соціального захисту, що проявляються у наданні соціальних послуг, які були вказані вище, зокрема надання інформації та безоплатної первинної правової допомоги з питання взяття на облік ВПО; надавання медико-психологічної допомоги у разі необхідності і т.д.

Одним із способів для вирішення багатьох проблем у сфері соціального захисту внутрішньо переміщених проблем є вдосконалення, порівняно нового, національного законодавства в цій сфері, також із запозичення норм із інших країн. Також слід залучати надавачів соціальних послуг недержавної форми власності та збільшити розмір грошової допомоги ВПО.

Список використаних джерел

1. Семигіна Т.В., Гусак Н.Є., Трухан С.О. Соціальна підтримка внутрішньо-переміщених осіб / Т.В. Семигіна, Н.Є. Гусак, С.О. Трухан // Український соціум. – 2015. – № 2 – С. 53-55.
2. Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб: Закон України від 20 жовтня 2014 року №1706-VII// Відомості Верховної ради України. – 2015. – № 1. – Ст. 1.
3. Про внесення змін до деяких законів України щодо посилення соціального захисту внутрішньо переміщених осіб: Закон України від 5 березня 2015 року № 245-VII// Відомості Верховної ради України. – 2015. – № 21 – Ст. 140.
4. Про здійснення соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам: Постанова Кабінету Міністрів України від 5 листопада 2014 року № 637 // Урядовий кур'єр. – 2014. – № 220.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Бориченко К. В.